

VERSTOTEN
Prinses van duizend dieven

Thea Hong

Verstoten –
Prinses van duizend
dieven

Sora is de wettelijke opvolger van een machtige Koreaanse dievenclan. Wat moet ze doen om haar plek op te eisen?

Vertaald uit het Duits door Davida van Dijke

ISBN 978-90-492-1147-9

ISBN 978-94-023-2931-5 (e-book)

ISBN 978-90-492-1500-2 (audio)

NUR 334

Oorspronkelijke titel: *Prinzessin der tausend Diebe. Betrayed*

Vertaling: Davida van Dijke

Omslagontwerp: Stephanie Gauger | Guter Punkt, München, bewerkt door
DPS Design & Prepress Studio, Amsterdam

Omslagbeeld: © 김스타 KIMSTAR / Kaart: Mi Ha | Guter Punkt

Zetwerk: Mat-Zet, b.v.

© 2025 by Bastei Lübbe GmbH & Co. KG, Köln. Originally published under the title *Prinzessin der tausend Diebe. Betrayed*. This edition has been negotiated by Internationaal Literatuur Bureau B.V., Amsterdam, www.lindakohn.nl

© 2026 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

Dit boek bevat thema's en beschrijvingen die door sommige lezers als schokkend of confronterend kunnen worden ervaren. Op pagina 429 vindt u een volledig overzicht van de inhoudswaarschuwingen.

*Voor iedereen die zichzelf
keer op keer opnieuw uitvindt*

Playlist

Rina Sawayama – ‘Dynasty’

Enhypen – ‘Sacrifice (Eat Me Up)’

Stray Kids – ‘Chk Chk Boom’

Amaranthe, Noora Louhimo – ‘Strong’

BTS – ‘Fake Love’ (Rocking Vibe Mix)

Kevin Olusola – ‘Dark Winter’

Taeyeon – ‘Gravity’

Henry – ‘Always Been You’ (Orchestra)

Daneet – ‘Everytime We Touch’ (Slowed)

Novemberbeetle – ‘I Will Rise (Sora)’

Het liedje voor Sora, ‘I Will Rise’,
is speciaal geschreven voor deze roman.

Je kunt het hier beluisteren:

Voorwoord

Elk verhaal begint voor mij met de vragen die me 's nachts wakker houden. Terwijl ik aan dit verhaal werkte, vroeg ik me af: hoe eis je op wat van jou is in een wereld die niet bij je past? Hoe reageer je als elke stap die je zet je dichter bij de afgrond brengt? En hoe ga je om met macht als je tot nu toe altijd machteloos bent geweest?

Ik ben heel benieuwd of jij, beste lezer, een antwoord hebt op mijn vragen wanneer we samen aankomen bij het eindpunt van onze reis.

Proloog

Ze hebben me schoft genoemd.
Minnaar. Verrader. Oplichter en leugenaar. Bedelaar.
Moordenaar.

Koning.

En ik heb die etiketten stuk voor stuk omarmd.

Ik zag ze als geuzennamen. Bewijzen dat ik mijn stempel op deze wereld had gedrukt. Voor sommigen was ik de gebeten hond, voor anderen een koningszoon. Ik heb de tranen van de mooiste *gisaengs* afgekust op de klanken van hun *gayageums*, de harten van naïeve *yangban*-edellieden uit hun verkillende lichamen gewrikt omdat ze om hun leven hadden gewed. Wie zo stom is om te denken dat hij een spelletje kaart van mij kan winnen, verdient niet anders dan dat zijn ingewanden in een vingerknip als een bloemstuk uit zijn borstkas puilen. Ik moest even lachen en mijn mond vulde zich met bloed, stroperig en tongstrelend als de pruimenwijn waarop mijn vader zijn gasten altijd trakteerde. Wat een godsjammerlijk einde, dacht ik, starend naar de wolke-

loze nachthemel. De harde aarde onder me was mijn laatste bed, de sterren fonkelden koud en majestueus rondom de halvemaaan. De witte sikkel kwam op me over als een grijnslach van de nacht. Alsof de goden de spot dreven met mijn jacht op een spetterende finale. Maar nee, ik was de man met de duizend gezichten, de duizend namen, die het onmogelijke had gepresteerd – voor iemand als ik was de dood simpelweg een nieuwe kans.

Geef nooit op. Heb schijt aan de regels.

Niets en niemand kon mij verslaan.

In gedachten beet ik me vast in mijn principes, waarmee ik het fundament voor mijn onsterfelijkheid had gelegd.

Geef nooit op. Heb schijt aan de regels.

Terwijl ik het leven uit me voelde wegsijpelen, zag ik nog één keer zijn gezicht voor me. Hij, die afwist van al mijn etiketten en me desondanks als enige zijn vriend had genoemd.

Mijn grootse uitglijder. Mijn enige zwakke plek.

‘Wacht op mij.’ Mijn stem klonk als slobberig gebrabbel in het donker. ‘Wacht op mij, mijn ultieme meesterwerk.’

*Regel 18 uit het 'Dievenboek':
Haat is het mooie zusje van liefde*

Ik was een buitenstaander in een wereld vol wonderen. Ik was het beige dat geen plekje had bemachtigd in de regenboog – ik was normaal.

Ik trok de deur van het theehuis achter me dicht en daalde de brede treden af naar het strand. De ritmische golfslag en de oranje-gloeiende avondzon gaven de westkust van Jeju iets magisch. Alles leek zo kalm en vredig. Alsof de zee niet krioelde van zeemonsters die zich tegoed deden aan de verscheurde lichamen van verdronkenen, of onvoorzichtige zwemmers omlaag sleurden om hun afgerukte hoofden als strandballen naar elkaar over te gooien.

Dat verhaal deed althans in onze familie de ronde, nadat de boot van een van mijn ooms op volle zee was gekapseisd en hij niet was teruggekomen. Voor de buitenwereld was de Hong-clan een *chaebol*-dynastie, een familie die een reusachtig bedrijfsimperium bezat. Maar in werkelijkheid waren we een familie met bovennatuurlijke krachten waarover geen mens zou mogen beschikken.

Achter de schermen trok de clan aan heel wat maatschappelijke touwtjes, ze leverden atleten, acteurs en wetenschappers die door hun *mana* een geheime voorsprong hadden op andere mensen. Er was geen enkele sector waar ze geen vinger in de pap hadden, of het nu om legale of illegale activiteiten ging.

Ik trok mijn schoenen uit en liep langzaam over het strand naar de waterlijn, waar de golven het zand kusten. Het koele water streekte mijn blote voeten en heel even hield ik mijn adem in toen een krachtige golf mijn enkels omspoelde en aanvoelde als een hand die elk moment kon toeslaan. Maar er gebeurde natuurlijk niets.

‘Pfiew.’

Ik had niet eens doorgehad dat ik mijn adem inhield, en ik lachte om mezelf. Wat dacht ik nou helemaal?

Zelfs de geesten en mythische wezens die deze wereld bevolkten lieten me links liggen. Voor wie geen wonderen zag, was ik te excentriek – voor wie ze dagelijkse kost waren, te gewoontjes.

Het was niet voor het eerst dat ik dolgraag zou horen wat het water te vertellen had, of het nu over moordlustige zeemeerminnen ging of niet. Ik zou de wind willen vragen welke geheimen hij had ontdekt. Of zomaar een dansje doen met de laatste zonnestralen van de dag. Dat zou ik allemaal gekund hebben als ik *mana* had gehad – aangeboren magische krachten – net als iedereen in mijn familie. Maar nu was ik de rotte appel. Alleen al door te bestaan maakte ik mijn familie te schande. Want alles wat minder was dan perfect kon niet door de beugel. De eerstgeborene van de clanleider die geen greintje *mana* had? Te gek voor woorden. Een blamage die nooit het levenslicht had mogen zien.

Was ik eigenlijk wel zijn kind? Was ik degene die de clan in het ongeluk zou storten? Wie zou een erfgename als ik trouw zweren – iemand die geen bescherming kon bieden maar zelf moest worden beschermd?

Waar ik ook ging of stond, die naargeestige hersenspinsels achtervolgden me. Ze hingen om me heen, omstrengelden me als

een opdringerige minnaar, fluisterden hoe mijn leven had kunnen zijn – ware het niet dat ik door een gril van de natuur tot mislukken was gedoemd.

De zee baadde in het gouden zonlicht en het water schitterde als vloeibaar metaal. Zo mooi, dacht ik terwijl ik instinctief verbinding zocht met de magie rondom me. Maar voor de tigste keer kreeg ik nul op het rekest. Als een radio die aldoor op de verkeerde frequentie uitzendt en geen enkele luisteraar bereikt.

Gefrustreerd balde ik mijn vuisten. Ik wist, ik voelde dat er iets was. Iets wat op me wachtte. Maar er hing een grauwsluiertussen mij en de wereld waarnaar ik hunkerde.

De zilte zeelucht koelde af en ik ademde diep in. En uit.

En weer in.

Niets.

Werktuigelijk deed ik elke avond de ademhalingsoefeningen die de kinderen in mijn clan aanleerden om hun mana te reguleren, al wist ik best dat het niets zou uithalen. Toch stak mijn hoop telkens weer de kop op, hoe pijnlijk en heilloos dat ook uitpakte. Juist dán was ik helemaal klaar met alles. De schoonheid van het moment. Mijn roots die ik niet kon loslaten.

En vooral met mezelf.

‘Sora?’ Achter me klonk de broze stem van mijn moeder. Ik draaide me met zo’n harde ruk om dat ik zowat mijn evenwicht verloor.

‘*Eomeoni!* Het is veel te koud voor je!’ Ik haastte me naar haar toe en vergat mijn zelfmedelijden, dat op slag plaatsmaakte voor bezorgdheid. ‘Laten we gauw naar binnen gaan.’

‘*Aigoo.*’ Mijn moeder mepte me speels op mijn arm, maar de aanraking was zo licht als een donsveertje. Sinds ze ziek was, was er zoveel veranderd.

Vroeger was mijn moeder onverwoestbaar geweest, als een onneembare vesting waar ik altijd veilig was. Moeders mochten niet zwak zijn.

Plotseling prikten mijn ogen en had ik een brok in mijn keel.

Tekenen van een allergie, hield ik me voor. Niet van emoties.

‘Ik heb zon en frisse lucht nodig.’

Toch liet mijn moeder zich zonder tegenstribbelen terug naar huis loodsen. Ik was blij dat ze in elk geval haar vest had aange-trokken. De lente was warmer dan anders, maar na haar eerste chemokuur was ze ronduit kouwelijk en elk verkoudheidje kon haar dood worden.

We hadden een halve eeuwigheid nodig voor de korte terug-weg. Zodra we in het theehuis aankwamen, hielp ik mijn moeder op de brede bank die voor de kamerhoge ramen stond. Zuchtend staarde ze naar de zee, die inmiddels bloedrood kleurde door de ondergaande zon. Geen wonder dat die bank de favoriete zit-plaats was van alle gasten die in deze uithoek verzeild raakten.

‘Ik ga wat te eten voor ons maken.’ Zonder haar antwoord – dat ze geen trek had – af te wachten liep ik de aangrenzende keuken in. Sinds mijn moeder met behulp van haar spaargeld het kleine theehuis huurde, was dit onze vaste routine. Overdag hield ik me met de handvol stamgasten bezig, ’s avonds zorgde ik voor haar. En ’s nachts lag ik wakker, al had de moeheid zich permanent in mijn botten genesteld. Maar ik was te onrustig om te slapen, want het was altijd weer afwachten of moeder de volgende och-tend nog wel zou ademen.

Ik was de dochter van meesterdieven. De nakomeling van moor-denaars. Het bloed van ijskoude politici en onverzettelijke krij-gers stroomde door mijn aderen. Maar bij alle goden, voor mij was doodsimpele koekjes bakken al ondoenlijk.

En zo begon mijn nieuwe dag met een zwartgeblakerd babblik vol verkoolde resten van wat eigenlijk chocoladebiscuitjes had-den moeten worden. Gelukkig kwam elke ochtend de leverancier langs om koek en gebak te bezorgen, plus andere verse versna-peringen en drankjes die we in de vitrine uitstalden. Anders had het er beroerd voor ons uitgezien. Je kon mijn relatie met alles wat meel bevatte gerust bestempelen als ernstig verstoord. En het

hielp niet dat mijn moeder me die ik-heb-het-je-toch-gezegd-blik toewierp.

Ze schraapte haar keel. 'Ik weet dat ik je heb aangemoedigd om uit te proberen wat je maar wilde. Maar je bent verstandig genoeg om in te zien dat bakken niet jouw ding is, toch?'

Ik wist niet eens meer hoe vaak ik had geprobeerd iets te bakken. Maar of het nu om brood, cake of koekjes ging, er kwam niets uit de oven wat geschikt was voor menselijke consumptie.

Wat was er nu weer misgegaan? Ik staarde naar de vormeloze verkoolde troep in het bakblik en nam in gedachten nog één keer alle ingrediënten door, maar noppes. Daar had het niet aan gelegen.

Ik hield van bakken, maar die liefde was duidelijk niet wederzijds. Toen een deel van het verbrande koekjesdeeg onder onze neus uiteenviel tot as, huiverde ik. Als ik ontvankelijk was geweest voor magie, zou ik sterk hebben vermoed dat de godin van het vuur me had vervloekt.

'Ik weet dat ik het kan. Over een tijdje. Ik ben nog aan het oefenen,' mopperde ik terwijl ik met het bakblik naar de afvalbak slofte. Bakken is een wetenschap: ingrediënten afwegen, de juiste temperatuur aanhouden enzovoort. Dus zat het me flink dwars dat het mij, ondanks mijn verwoede pogingen, nooit lukte om zelfs maar één koekje uit de oven te halen dat te pruimen was.

'Gelukkig is de boel niet in brand gevlogen,' zei mijn moeder met een onschuldig glimlachje, en ik onderdrukte de neiging om tegen de afvalbak te schoppen. Zij had in elk geval lol, al was het dan ten koste van mij.

'Ik kan bakken. Alleen nog niets eetbaars.' Ik hoorde zelf hoe obstinaat ik klonk, maar wat moest ik anders? Bakken was momenteel het spannendste ding in mijn leven, hoe sneu dat ook mocht klinken.

'Dat jij iets leuk vindt om te doen, betekent bij lange na niet dat het ook lukt.'

Ik wist dat mijn moeder het niet over de koekjes had, maar

hield mijn mond. Anders zou de doos van Pandora openspringen en daar zat ik al helemaal niet op te wachten.

Nadat ik moeder zover had gekregen dat ze boven in haar slaapkamer een half uurtje ging rusten, bond ik mijn serveerschort voor. Ik griste de sleutels van het haakje en maakte de deur van het theehuis open. Voor een horecazaak op Jeju, een van de populairste locaties in Zuid-Korea, hadden we niet veel klanten. De meesten waren stamgasten die al zo'n beetje bij de inventaris hoorden en het gezellig vonden om een deel van de dag bij ons door te brengen.

Kim Ahjussi, bijvoorbeeld, een norse, weinig spraakzame man die me had verteld dat hij schrijver was. Meneer Kim was zo vreemd bijziend dat hij de kunstbloemen op de tafeltjes regelmatig aanzag voor salade. Of het oudere echtpaar dat zich na veertig jaar in de vs op Jeju had gevestigd en allerschattigs *Konglish* sprak, een mengelmoes van Engels en Koreaans.

En sinds een paar weken streek dikwijls een jong stel bij ons neer, die of κ-popidolen of criminelen moesten zijn, gezien de vette fooien die ze elke keer gaven. Of misschien waren ze beide? Mij boeide het niet waar ze hun geld vandaan hadden, zolang het maar in onze kassa terechtkwam. Wie weet had ik een flink bedrag kunnen opstrijken als ik de roddelpers stiekem een foto van die twee had toegespeeld, maar wat ik ook allemaal mag zijn, ik ben geen verklikster. Bovendien smulde ik er in stilte van om hen met elkaar te zien flirten. Ze waren duidelijk pasverliefd.

Zelfs mijn cynische hart was gesmolten toen ik de jongeman de vingertoppen van zijn meisje zag kussen, dat rode oren kreeg en naar hem mepte met een soepstengel. Daarmee hadden ze mij van genoeg romantische kost voorzien om minstens een jaar op te kunnen teren. In stilte had ik hen het cariës-koppel gedoopt omdat ze zo snoeperig lief met elkaar omgingen.

Maar het was geen wonder dat weinig mensen hun weg hierheen vonden. Ons theehuisje was nu eenmaal geen uitgaansgelegenheid voor de plaatselijke bevolking en ondanks de idyllische

locatie was Sorikkun – zo heette het theehuis – noch op Naver noch op Google te vinden. Wat betekende dat we bij toeristen niet of nauwelijks op de radar stonden.

Ik had mijn moeder aangeboden te helpen om via social media of op een andere manier aan klantenwerving te doen, maar dat had ze glimlachend weggewuifd. Nee, had ze gezegd, mensen die ons willen en moeten vinden, komen toch wel.

Moeder was weliswaar geen Hong van geboorte, maar haar voor gevoel had haar nog nooit bedrogen. Dus had ik het uiteindelijk opgegeven ons theehuis te promoten.

In zakelijk opzicht waren we niet slim bezig, maar ons onderneminkje bracht net genoeg geld in het laatje om van rond te komen. Voorlopig althans.

Ik had sowieso geen reden tot klagen. 's Ochtends nam ik de versproducten en de dranken van de leverancier in ontvangst, ik bediende ons handjevol gasten en maakte het theehuis schoon. De meeste tijd zat ik achter de toog een boek te lezen en hield ik in de gaten of mijn moeder genoeg at, want door haar medicatie had ze vrijwel nooit trek.

Voor iemand als ik, die was gekapt met haar studie, was dit een perfect baantje. En waarschijnlijk was het de enige plek waar ik kon werken zonder een academische graad. In Korea had klaarblijkelijk iedereen aan de universiteit gestudeerd. Zeker in Seoel had voor mijn gevoel de helft van de mensen een doctorstitel voor zijn naam staan.

Ik had er nooit spijt van gehad dat ik was gestopt met studeren. De universiteit lag me totaal niet en het oppervlakkige leven in Seoel had ik nooit begrepen. De stank van wanhoop, de onechtheid die van iedereen afstraalde – ook van mij – en niet te vergeten het stadslawaai dat nooit ophield. Iedereen in Seoel beulde zich af, zonder ooit iets te bereiken. Toen mijn moeder besloot haar behandeling op Jeju voort te zetten en al ons geld in Sorikkun te investeren, was ik zonder aarzelen met haar meegegaan.

Natuurlijk om haar te helpen, maar stiekem was het voor mij

ook een manier om aan de ratrace te ontsnappen. Het was ironisch dat uiterekend ik, de normaalste van mijn familie, niet de gebaande paden volgde.

‘Je moet gaan sparen en je studie weer oppakken,’ had mijn moeder afgelopen kerst tegen me gezegd. Vervolgens had ze me een stapel bankbiljetten toegestopt en me een zachte tik op mijn arm verkocht toen ik haar het geld wilde teruggeven.

‘Dat kan ik niet aannemen, *comeoni!*’ Ze moest het geld aan zichzelf besteden. Voor mijn gevoel was het altijd eenrichtingsverkeer geweest; ik had alleen genomen. Nooit gegeven.

Maar zij had erom gelachen. ‘Mijn tijd zit er bijna op, lieverd. En die van jou is nog niet eens begonnen. Vroeger droomde je over je toekomst, Sora. Je moet weer durven dromen.’

Ik kon wel huilen. Het liefst zou ik iets kapotslaan. Of iemand pijn doen. Soms had ik het gevoel dat ik alleen nog leefde omdat ik toch moeilijk zomaar dood kon gaan.

Weer durven dromen?

Vroeger had ik over van alles gedroomd. Over beroemd worden. Kennis opdoen. En over liefde. Maar nu? Ik zag het nut niet in van dromen die enkel de hoop in leven hielden, maar mij het leven zelf nooit lieten ervaren.

Nadat mijn moeders toestand snel was verslechterd, had ik ingezien dat ambities zinloos waren. Het leven was te kort om onbereikbare dromen na te jagen.

Natuurlijk vroeg ik me soms in stilte af hoe het zou zijn als Sorikkun echt van ons was. Als we ons geen zorgen meer hoefden te maken om geld en ik de beste medische behandeling voor mijn moeder zou kunnen betalen. Maar dat kon ik wel op mijn buik schrijven.

Dromen zijn een luxe. In deze materialistische wereld kun je je dromen alleen waarmaken als je daar de middelen voor hebt. Als gewone mensen zoals ik dromen zouden koesteren, zou dat hen alleen maar tot wanhoop drijven. En wanhopige mensen maken fouten. Neem mij nou. Ik was zelf al een levende fout, voor nog

meer foute beslissingen was geen ruimte. Ik kon het me domweg niet veroorloven om te dromen en te hopen.

‘Je zou plezier moeten maken. Afspreken met je vrienden-groep.’ Mijn goeiege, nietsvermoedende moeder had me een vette knipoog gegeven. ‘Zoenen met een knappe jongen. Verliefd worden.’

Ik perste er een glimlachje uit, want ik kon het niet over mijn hart verkrijgen om haar te vertellen hoe het echt zat. Dat ik geen vriendengroep had, om over een vaste vriend nog maar te zwijgen. Voor die dingen had je tijd nodig, en genoeg geld en geduld. Terwijl het mij aan alle drie ontbrak.

Nadat meneer Kim als laatste gast uit het theehuis was vertrokken, nam ik de tafeltjes af. Ik deed nog een kleine inspectieronde door de zaak en nam voor moeder een paar overgebleven appels mee uit de keuken.

Ik had de zorg voor haar deels uit liefde, deels uit plichtsgevoel op me genomen. Ja, er waren onzichtbare ketenen die me aan haar bonden, maar dat voelde nooit als dwang. Ik moest er voor haar zijn en kon en wilde ook nergens anders heen.

‘Je bent zo’n fijne dochter. En je hebt het plichtsbesef van je vader.’ Mijn moeder zat in haar spreid gewikkeld in bed naar me te glimlachen. Al kon ze niet veel naar binnen krijgen, ze was dol op appels en ik was bezig er eentje in dunne partjes te snijden.

Maar zodra ze over mijn vader begon, zakte mijn stemming in, en ik onderdrukte de opkomende misselijkheid. Telkens als hij ter sprake kwam, triggerde dat meteen een fysieke reactie bij mij, alsof elke cel van mijn lichaam zelfs de vluchtigste herinnering aan hem afwees.

‘Ik lijk niet op hem,’ zei ik, trots dat ik niet al pratend ontplofte van woede. Misschien was het toch maar goed dat ik geen mana had. Wie weet wat ik de lucht in had laten vliegen als ik daar de vermogens toe had gehad.

Ik leek niet op hem. Alhoewel, dat klopte niet helemaal. Ik had

zijn grijze ogen, zijn opvallende, ietwat golvende haar en eenzelfde miniem moedervlekje onder mijn linkeroog. Maar qua mentaliteit was ik in elk geval zijn absolute tegenpool. Ik zou nooit mijn familie laten stikken. Nooit alles opgeven in ruil voor macht. Nooit iemand kwetsen of in de steek laten van wie ik zogenaamd hield.

Nee, ik zou elk obstakel tussen mij en mijn dierbaren zonder pardon uit de weg ruimen.

Ik zou nooit het belang van de clan, die vasthield aan achterhaalde tradities, verkiezen boven het leven van wie mij na aan het hart lagen.

‘Hij blijft je vader.’ In mijn moeders broze stem klonk onmiskenbare strengheid door toen ze de aversie van mijn gezicht aflas. Wat haar ook was aangedaan, wat h j haar en ons beiden ook had geflikt, zij had hem allang vergeven.

Zij noemde het liefde, maar voor mij was het louter onderdanigheid.

Ik negeerde haar bestraffende blik en schoof voorzichtig een dun appelpartje tussen haar droge lippen. Ze zag er vandaag veel beter uit. Nog steeds bleek en fragiel, dat wel, maar de dofheid in haar ogen had plaatsgemaakt voor een sprankelende blik.

Achteraf gezien had ik het kunnen weten. Ik had het kunnen weten toen ze over mijn vader begon en me alvast schrap moeten zetten voor wat er nu kwam.

‘Kijk eens, Sora, wat er vandaag op de vensterbank lag.’

Het schilmesje schoot langs de appel en ik sneed op een haar na in mijn vinger toen ik het ouderwetse zegel op de brief zag. Even kreeg ik een waas voor de ogen, want ik herkende dat zegel.

De brief moest met behulp van magie zijn verstuurd, want met de post was hij beslist niet gekomen. Anders had ik hem wel onderschept.

Als ik dat schrijfsel eerder had gevonden dan moeder had ik het onmiddellijk verbrand. Boeien wat erin stond.

Hij had zo makkelijk contact met ons kunnen houden. Het zou

hem een fractie van zijn mana hebben gekost, meer niet. Waarom kwam er na al die jaren nou net vandaag een levensteken van hem?

‘De brief komt van de familie.’ Alsof ik niet wist dat dat epistel-tje uit zijn pen kwam! Alleen mijn vader, het opperhoofd van de Hong-clan, gebruikte dit zegel, dat de gebroken helften van een *gakshital* – een bruidsmasker – liet zien, en een *eunjangdo* – een rijkversierd mes.

Mijn moeder knikte me toe. ‘De brief is niet voor mij, maar een uitnodiging aan jou.’ Ze keek me stralend aan, zonder enige wrok in haar blik. ‘Ontzettend fijn, toch?’

Fijn?

Op dat moment realiseerde ik me pas echt wat haat was. Want ik zou geen seconde hebben gearzeld om het fruitmes dat ik vasthield in het gezicht te rammen van de man die zich mijn vader durfde te noemen.

Geweld, tenminste de gedachte eraan, was me niet vreemd. Ik was nu eenmaal geboren in een familie van monsters in mensengedaante. En ik was opgevoed en gecoacht om hun leider te worden – tot mijn moeder en ik uit de clan werden geschopt.

‘Wat wil hij?’ vroeg ik kortaf. Ik wilde niet dat mijn moeder zich druk maakte, anders had ik ter plekke een woedeaanval gekregen. Na al die jaren zonder een woord, zonder ook maar een *won* alimentatie. Zelfs toen ik mijn trots had ingeslikt en hem had geschreven dat moeder ziek was, kwam er geen reactie.

Ik keurde de brief geen blik waardig, hoewel mijn moeder me de envelop toestak. Haar uitgestrekte hand beefde.

Alleen het schraapgeluid van het mes waarmee ik de appel schildte was te horen.

‘Het gaat over je verjaardag,’ zei mijn moeder uiteindelijk toen ik ijsig bleef zwijgen, en haar stem trilde van opwindning. ‘Hij wil in Busan alsnog een feest organiseren omdat je meerderjarig bent geworden.’

Nu? In Korea word je op je negentiende meerderjarig, maar

dat station was ik allang gepasseerd. Binnenkort werd ik eenentwintig. Waar haalde hij het gore lef vandaan?

Wilde hij nu plotseling gezinnetje spelen?

Wat haalde hij zich in zijn hoofd?

Had de familie publiciteit nodig en wilde ze een zoetsappig verhaaltje over de verloren en weer teruggekeerde dochter de wereld in slingeren?

Ah.

Ik hield mijn schilmesje stil toen er een idee in me opkwam.

Ik mocht dan niet over magie beschikken, maar die harde kop van hem had ik wel geërfd. En zijn bravoure, dat moest ik mijn – ik huiverde bij het woord – vâder nageven.

Ik geloofde niet in happy ends, aan alles hing een prijskaartje. Maar als ik deze onverwachte troef goed inzette, zou de hoogmoed van de hufters die mijn moeder en mij aan de schandpaal hadden genageld een forse deuk oplopen.

De rotzakken terugpakken die ons destijds met pek en veren ons huis uit hadden gejaagd? Dat klonk me als muziek in de oren. De vernedering en het beeld van mijn huilende moeder stonden in mijn geheugen gegrift, ik zou die vreselijke toestand nooit vergeten.

Ik omklemde het heft van het fruitmes. Mijn eerste impuls was geweest om de brief te verscheuren. Maar ik had een andere, kille, berekenende kant, waardoor ik het tot nu toe had overleefd. En die kant van mij besloot nu de gelegenheid aan te grijpen om terug te slaan.

Elke vezel van mijn lichaam verzette zich luid gillend tegen het idee om terug naar Busan te gaan. Geen wonder. Een van mijn laatste herinneringen aan dat oord was dat een groepje in het zwart geklede mannen mij het huis uit sleurde, terwijl mijn moeder hun op haar knieën smeekte mij niets aan te doen.

's Nachts, als de stilte in mijn oren begon te dreunen, vroeg ik me regelmatig af wat er wel niet gebeurd zou zijn als mijn moeder haar trots als echtgenote van de leider van de Hong-clan niet opzij had gezet. Als ze niet in de modderige aarde had geknield,